

БЪЛГАРСКИ ТУРИСТЪ

БЪЛГАРСКИ *Турист*

МЕСЕЧНО СПИСАНИЕ НА БЪЛГАРСКИЯ ТУРИСТИЧЕСКИ СЪЮЗЪ
ЗА ТУРИЗЪМЪ, ПЛАНИНАРСТВО И СКИОРСТВО
ИЗДАВА ЦЕНТРАЛНОТО НАСТОЯТЕЛСТВО
РЕДАКТИРА ИВАНЪ Н. ИВАНОВЪ

СЪДЪРЖАНИЕ

Повеля на времето — „Български туристъ“
Добруджа — Петъръ Боевъ
Хижата — Петъръ Караивановъ
Фото-изложбата на Захарий Жандовъ
Съюзенъ животъ

Съдържание на XXXV годишнина на сп. „Български туристъ“ — 1943 г.
Приложение — Планинарската етика — Иванъ Н. Ивановъ

БЪЛГАРСКИ ТУРИСТЪ

ОРГАНЪ НА БЪЛГАРСКИЯ ТУРИСТИЧЕСКИ СЪЮЗЪ

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНОТО НАСТОЯТЕЛСТВО

Редакторъ ИВАНЪ Н. ИВАНОВЪ

ГОДИНА XXXV

НОЕМВРИЙ-ДЕКЕМВРИЙ 1943

КНИЖКА 9—10

ПОВЕЛЯ НА ВРЕМЕТО

Живѣемъ въ дни на велико изпитание. Напрежението по фронтоветъ, въ международнитъ отношения и въ вътрешния животъ на всѣка отдѣлна страна видимо нарастватъ съ всѣки новъ день. Пулсътъ на живота и въ нашата страна е ускоренъ съ всичкитъ присъщи на трѣскавото време увеличени и отежнени обязанности въ личния ни и общественъ животъ. Суровата действителностъ ежеминутно ни изпрѣчва предъ нови изпитания и грижи, които всѣки въренъ синъ на родината трѣбва съ твърдостъ и съ въра въ бждещето да превъзмогва.

Повеля на времето е всѣки, на поста на който е застаналъ, да удвои усилията и жертвоготовността си, за да се съхранятъ обществени достойния и културни ценности, които, еднакво въ спокойни дни и въ дни на изпитания, сж твърдина за защита на народностната общностъ.

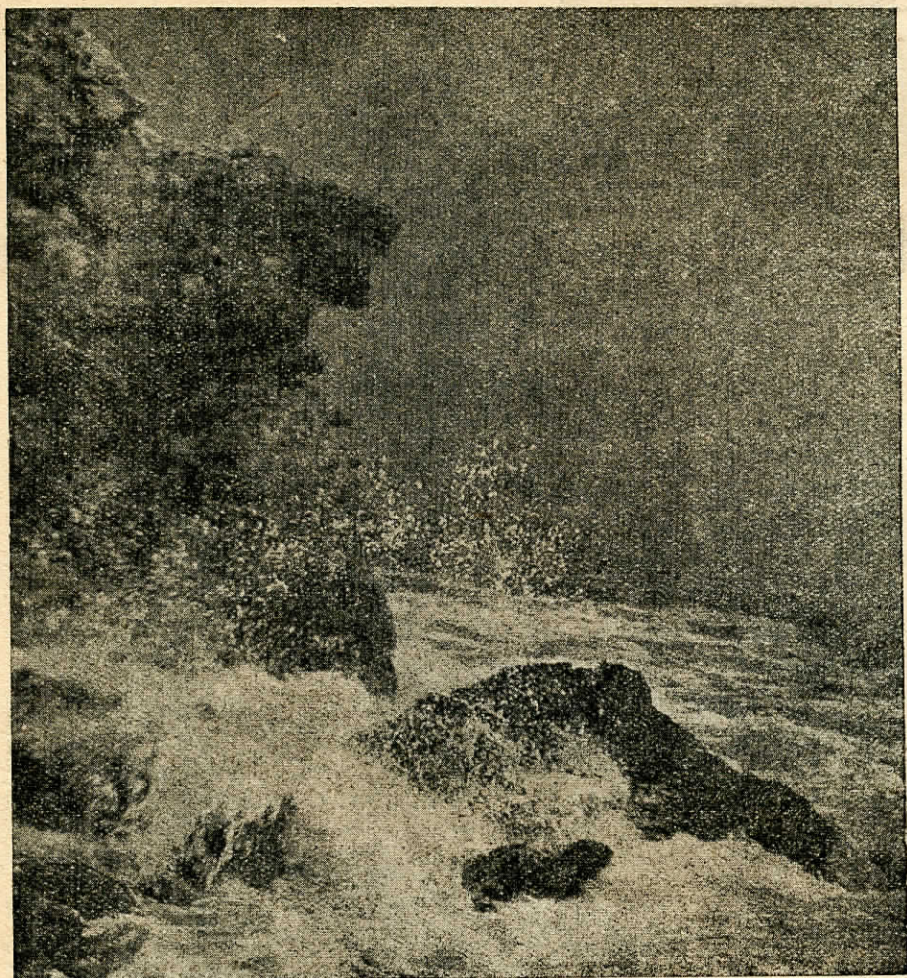
Въ този смисълъ и Българскиятъ туристически съюзъ, като частица отъ нашата народностна, обществена и културна действителностъ носи отговорностъ предъ бждещето за съхраняването на моралнитъ си и материални постижения. Ако известни обективни причини не ни позволяватъ нормалния животъ и възхода на дѣлото на организирания български туризъмъ, толкова повече, сами тѣзи причини ни заставятъ да бдимъ надъ нашето свидно дѣло, за да го съхранимъ непокътнато до онѣзи очаквани дни, когато бурята надъ свѣта ще стихне и пълноводнитъ живителни струи отново ще потекатъ къмъ тихитъ долини на живота.

Ние приемаме, че просвѣтеното разбиране за общественъ дългъ е въ пълно съгласие съ повелята на времето: повече усилия и жертви за задоволяване на всички нужди на родината.

Чрезъ дѣлото на организирания български туризъмъ ние днесъ можемъ и трѣбва да изпълнимъ този дългъ, като презъ времето, презъ което не можемъ да строимъ нови хижи, да не допуснемъ да се руши материалното ни творчество въ планинитъ, да стегнемъ редоветъ на нашиятъ съюзни клонове, да засилимъ и задълбочимъ нашата просвѣтна дейностъ и да бждемъ отзивчиви къмъ всички обществени почини, целящи облекчаване изключителнитъ нужди на времето.

Така БТС ще изпълни днесъ най-добре дълга си къмъ родината и ще затвърди и увеличи моралнитъ си ценности, въ името на които се роди и е призванъ на обществено служене!

„БЪЛГАРСКИ ТУРИСТЪ“

НОСЪ
КАЛИАКРА

ДОБРУДЖА — ТЕКСТЪ И СНИМКИ

отъ
ПЕТЪРЪ БОЕВЪ

Широки простори отъ равна земя, безкрайни полета отъ богатъ черноземъ навсѣкжде — отъ тихитѣ води на Дунава до бурнитѣ брѣгове на Калиакра — това е Добруджа.

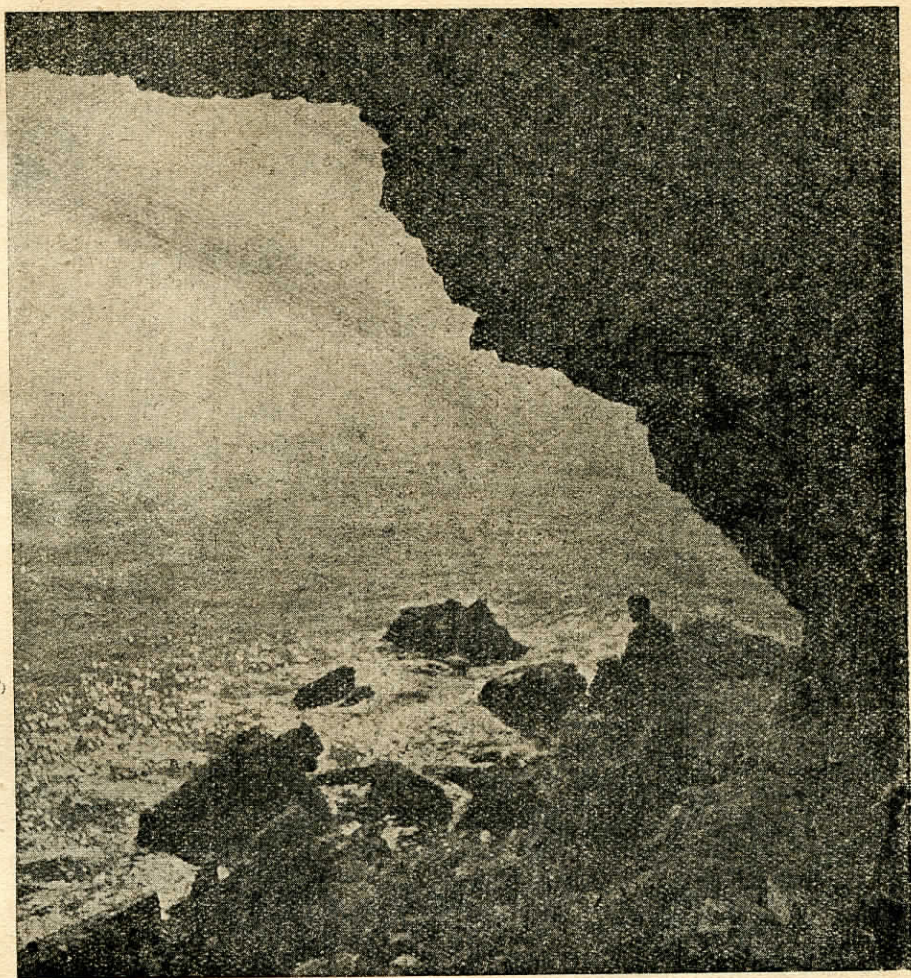
Такава е земята на Добруджа: широка, просторна. Тукъ нѣма голѣма пѣстрота и разнообразие на цвѣтоветѣ. Навсѣкжде очертанията се сливатъ съ правата линия на хоризонта. Но въ за-

мѣна на това въ Добруджа има много просторъ, високо небе и тишина. И тоя просторъ зове, ласкае и облекчава, изпълва душата на човѣка съ величие.

Презъ есеннитѣ дни въздухътъ е така бистъръ и прозраченъ, щото дори далечнитѣ очертания изглеждатъ ясни и близки.

Добруджа е страната на селата. Върху тъмно-кафявия фонъ на разора-

ЗАЛЕЗЪ
НА КАЛИАКРА

нитѣ ниви се бѣлѣятъ малкитѣ кѣщици на селата съ дворове обкичени съ златиста шума и овошки.

Въ тия села живѣятъ добруджанци — едно здраво и жизнено население, което е запазило българщината въ нейната образцова чистота и сила.

Ние обходихме всички кѣтища на Добруджа! Селата и градоветѣ, нивитѣ и чифлицитѣ. Навсѣкжде ни посрѣщаха чадата на Добруджа: хора съ широки и честни души, кротки и работливи, преизпълнени съ обичъ къмъ земята, къмъ човѣка който се труди и преди всичко къмъ общата родина — България.

Добруджанцитѣ сѣ високи, снажни и здрави мѣже. Въ тѣхъ личи ясно очертанъ здравия духъ, енергията и бодростта на една непоковарена раса. Добруджанцитѣ сѣ сѣщо изразъ на типично български черти, само че по смечени и по нѣжни. Тѣ сѣ скромни и работливи жени, приведени отъ зори до мръкнало въ тежка работа на полето или въ домакинството около свойѣ деца.

Навсѣкжде въ Добруджа ни посрѣщаха — съ открити и топли погледи, съ спокойна и дълбока признателность за възвѣрнатата свобода и съ вѣра въ бждещето.

ЗАЛЕЗЪ
КРАЙ ДОБРИЧЪ

Ние видѣхме не само земята въ Добруджа. Предъ насъ се откри и душата на Добруджа и ние почувствахме колко чиста и запазена е била тя, колко здрави сили е криела въ себе си. Тя остана непречупена и въ най-тежки дни. Ние разбрахме каква вѣрностъ и непристорена обичъ е запазена къмъ всичко бѣлгарско и преди всичко къмъ бѣлгарската държава и бѣлгарската властъ.

Единъ силенъ и здравъ национализъмъ горѣ въ гърдитѣ на добруджанци. Тия хора незнаятъ какво е колебание, малодушие и поражение. Всецѣло отдадени въ великата епопея на своя миренъ трудъ, тѣ творятъ блага за себе си и за цѣла Бѣлгария.

Ние нищо не щемъ заявяватъ тѣ. Ние

искаме само да работимъ, да произвеждаме и да даваме.

И наистина никжде трудътъ не е така на почитъ както тукъ. Добруджанецътъ цени човѣка само по неговата обичъ къмъ земята и къмъ труда. Въ тая обичъ има религиозни елементи. Йовковъ ни рисува единъ оригиналенъ обичай съ който се посрѣща Гергьовденъ въ Добруджа. Вечерта срещу празника вратитѣ на всѣка къща и сграда се широко отварятъ, окичватъ се съ зеленина и на праговетѣ се прикрепватъ запалени свѣци. Чака се нѣщо тържествено и велико: утре дохожда светецътъ, който ще благослови нивитѣ и ще имъ даде плодъ.

Ние прекосихме равната добруджанска ширъ въ разгара на есенната сѣ-

БЪЛИЯТЪ ГРАДЪ — БАЛЧИКЪ

итба. Въ разораната гръдъ на земята бавно потъваха златнитъ зърна. По цѣлото безкрайно поле кипи работа, благодатния плодъ на която осигури благоденствието на цѣлъ народъ. Неволно човѣкъ иска да снесе шапка предъ тоя огроменъ трудъ, душата се изпълва съ бодро настроение предъ могщата хубостъ на земята, и предъ свещеното усилие на хората които я работятъ. Ние видѣхме и стадата на добруджанци, буйни коне край кладенцитъ на водопой.

Нѣкога стадата овце, бѣлитъ сюрени говеда и буйнитъ табуни коне сѣ били многобройни.

Пѣвцитъ на Добруджа възпѣватъ дългитъ геги и тежкитъ ямурлуци, пискюлиитъ чанти и меднитъ кавали на овчаритъ.

Сега, отърсена отъ следитъ на робството, Добруджа отново възстанови прежния си видъ. Тя не е вече изоставена земя, а страна кждето тракторитъ пѣятъ,

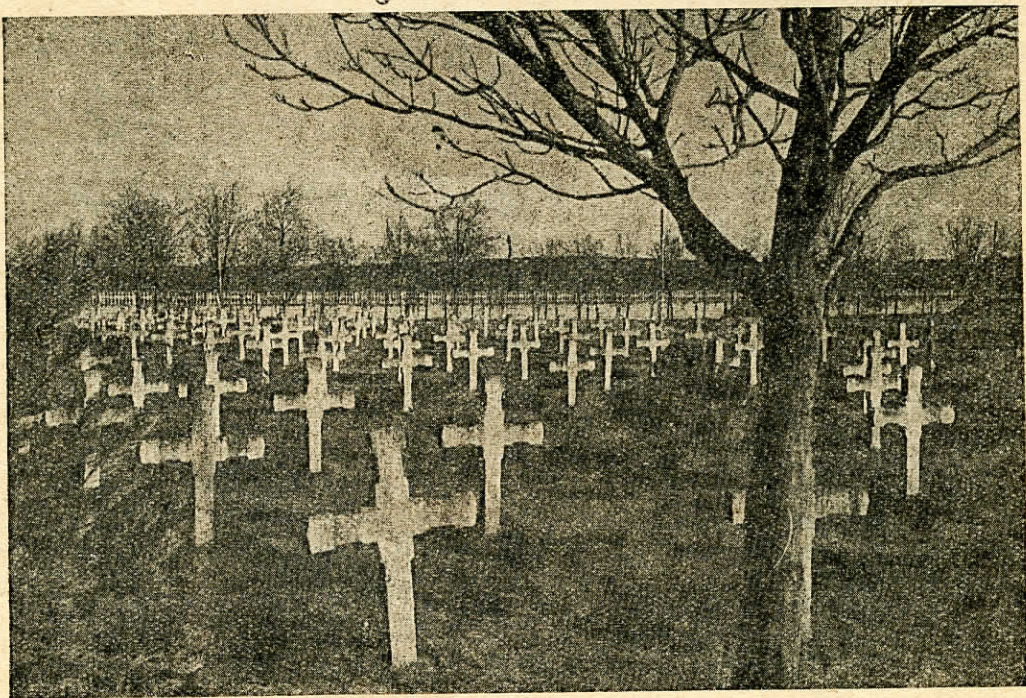
безкрайнитъ полета се засѣватъ изцѣло и отново се възстановява картината на миналия стопански разцвѣтъ.

Въпрѣки военновременната обстановка въ Добруджа се строятъ нови пѣтища и сгради, силози за храни, водопроводи и кладенци.

Живописнитъ пѣщи каруци превозватъ товари жито за пристанищата и безкрайни кервани коли кръстосватъ изъ равната добруджанска ширь.

Плодоветъ на земята трѣбва да се извозатъ преди да почнатъ напоителнитъ дъждове. И затова денонощно кипи работа. Денемъ подъ свѣтлината на слънцето, а нощемъ подъ свѣтлината на прожекторитъ и фенеритъ.

Въ Добруджа навсѣкжде кипи животъ. Ние напускаме съ тъга тая земя кждето богатството на земята е неизмѣримо, трудолюбието и бодритъ духъ на хората ни изпълватъ съ бодростъ и свѣтла вѣра въ бждещето.

ГРОБОВЕТЪ НА БЪЛГАРСКИТЪ ГЕРОИ КРАЙ ДОБРИЧЪ

ХИЖАТА

ПЕТЪРЪ КАРАИВАНОВЪ

Безъ хижата, планината би била достъпна само за малцината смѣли и закалени туристи. Ала, безъ нея, и тѣ не биха могли да се задържатъ по-дълго време въ пазвитѣ на планината, да я опознаятъ отблизу и да се привържатъ къмъ красотитѣ ѝ съ оная всеотдайностъ, която расте и разцѣфва съ времето; тѣ биха я прекосили като възторжени чужденци, които по-късно биха изпитвали по нея хубавия купнежъ, но не и властната необходимостъ на духа да обхождатъ отново мѣстата, къмъ които сж се привързали съ неотразима сила.

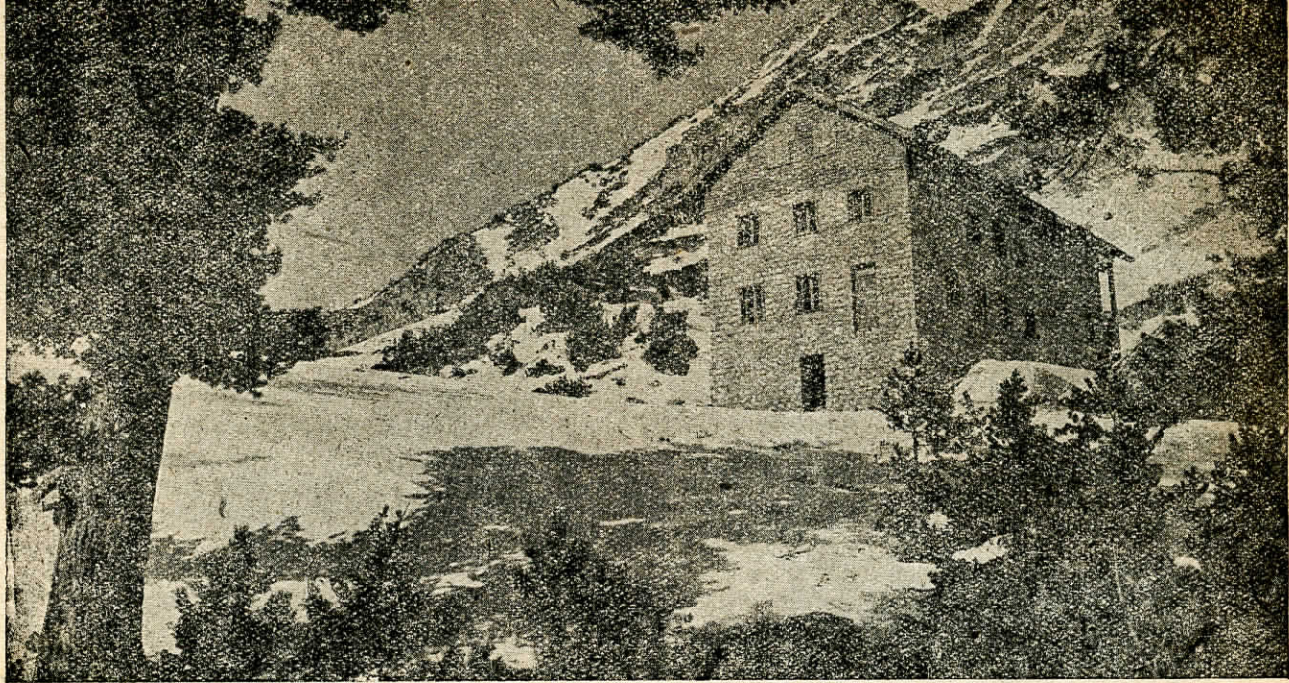
Хижата свързва града съ планината, послужи като мостъ между два чужди свѣта, направи планината достъпна дори и за ония, които избѣгватъ продължителнитѣ и тежки тѣлестни усилия и се боятъ отъ неудобствата и лишенията. Благодарение на хижата, днесъ планината е не само по-малко опасна, но и повече привлѣкателна: туриститѣ вече не мислятъ за мъжнотитѣ на планината, която въ въображението имъ се очертава само съ прелеститѣ си.

Мостъ между два свѣта, хижата сама за себе си е сжщо тѣй единъ интересенъ и прекрасенъ свѣтъ. Тя е не само домъ на здрава отмора, огнище на другарско веселие и на закрила срещу страшнитѣ изненади отъ планината, но и сомобитна и привлѣкателна обстановка, въ която се разгвватъ толко много мѣнически драми, въ която кипи неподправения, свѣжъ и разнообразенъ животъ на едно импровизирано бодро общество. Тукъ се срѣщатъ хора отъ различни съсловия и професии, помани единствено отъ общата имъ обичъ къмъ планината. И тая обичъ обединява въ едно цѣло толкова различни характери, мисловности и темпераменти. Въ хижата общественитѣ различия сж претѣпени, разстоянията между хората скж-

сени: тѣхнитѣ отношения сж пропити съ духа на другарската благосклонностъ. Дори и най-мнителнитѣ и гордитѣ не могатъ да останатъ чужди на този духъ. Ако не сж се освободили непринудено отъ градското бreme на предразсѣдитѣ и условноститѣ чрезъ възродителното въздействие на природата, съ усилие надъ себе си тѣ доогвватъ гордостта и мнителността си и се приспособяватъ къмъ психологическата атмосфера на планинското общество, понеже съзнаватъ, че иначе ще изглеждатъ не само смѣшни, но и донѣкжде натрапници всрѣдъ единъ свѣтъ, който имъ е чуждъ. Тукъ на дѣло и отлично се осществява законътъ на приспособяването, върху който се крепи обществената хармония: отдѣлната личностъ трѣбва да се приспособи къмъ цѣлото, въ интереса не само на цѣлото, но и на самата себе си.

Разбира се, и въ хижата „шетатъ“ клюката, интригата, самомнителността, манията (особено манията да бждемъ духовити), дребнавото себелюбие, ала чистиятъ въздухъ и неспирно бликащото веселие сякашъ отнематъ отровата имъ: тѣ сж безсилни и „обезличени“ и въобще... не оставятъ следа. Проявата на тѣзи слабости на хижата е по-скоро лишно доказателство на прастарата истина, че човѣкъ не може да превъзмогне напълно природата си, отколкото признакъ на дейна порочностъ. И обикновено на тѣхъ се гледа като на желанъ и търсенъ прицелъ на присмѣха, но не и като на досадни прояви. Изобщо, здравето реалистично и весело чувство, което клопочи въ душата на туриста, го кара да гледа отвисоко и съ нехайна насмѣшка на всички човѣшки слабости, които въ града ни изглеждатъ чудовищни и непоносими.

Въ хижата е хубаво презъ всѣко време: като се почне отъ раннитѣ ут-

ХИЖА „ЕЛЪ-ТЕЛЕ“

сн. ИВ. Н. ИВАНОВЪ

ринни часове, когато набързо закусваме край нажежената готварска печка, обхванати от трескавата нетърпеливост по предстоящия излетъ, та се свърши съ сладката дрѣмка — преди да потънемъ въ дълбокия сънь, който само планината може да ни даде. Ала най-хубави сж часоветѣ вечеръ, следъ вечеря когато вече сме си поотпочинали и, доволни и бодри, се увеличаваме въ общия хоръ, сподѣляме впечатления си отъ дневния излетъ или чертаемъ маршрута за излета на следния день, или лениво и сладко си приказваме за какво ли не. Какъ човѣшки и естествено звучи всѣка наша дума! И колко непринудено сподѣляме дори и ония чувства и мисли, които въ града не бихме разкрили предъ другитѣ! Какво става съ недовѣрието, съ затвореността, съ боязънъта да покажемъ себе си? Тѣ сж се стопили въ чувството на доволство, което прониква въ цѣлото ни сщество: ние сме доволни отъ себе си, доволни сме отъ събеседниците си, доволни сме отъ оная за-

душевностъ, която тѣй неусѣтно и бързо се е зародила и която въ града ни се струва непостижима. И въ такива часове на доволство и радостъ, ние отново вѣрваме като юноши въ идеала и сме готови да възкликнемъ заедно съ единъ отъ голѣмитѣ писатели: „Человѣкъ — това звучи гордо“!

Познанството и връзкитѣ, които се раждатъ въ хижата, сж едни отъ най-приятнитѣ, защото ни припомнятъ хубави и скжпи преживелици. Срещаниятъ въ града другарь отъ хижата пробужда у насъ толкова много спомени, свързани съ планината! Къмъ него ние запазваме завинаги чувството на привързаностъ и благосклонностъ.

Ако благоговението, което изпитваме къмъ хармонията и чудесата на природата, ни приближава къмъ Бога, другарската благосклонностъ, която се ражда въ душитѣ ни въ хижата, ни приближава къмъ човѣка. Въ този смисълъ, хижата не е само домъ на почивка и закрила, но и домъ на човѣщина.

ФОТО-ИЗЛОЖБАТА НА ЗАХАРИЙ ЖАНДОВЪ

На 12 декемврий т. г. бѣ открита втората фото-изложба на известния въ планинарскитѣ срѣди редовенъ сътрудникъ на сп. „Български туристъ“, г. Захарий Жандовъ.

Въ присѣдствието на множество любители на нашата природа, изложбата бѣ открита отъ председателя на БТС, д-ръ Б. Ковачевски, съ следното слово:

„До скоро фото изложбитѣ у насъ бѣха една рѣдкостъ. Азъ си спомнямъ за първитѣ начинания въ тази областъ — уреждане на фото-изложби и то предимно отъ двата туристически съюза БТС и ЮТС. Прѣката целъ тогава бѣше да се посочатъ постиженията на туристическото дѣло у насъ, предимно материалното творчество въ планината и едва на втори планъ снимки изъ хубави планински кѣтове. Естествено е, че не може да се считатъ тѣзи първи начинания за фото-изложби въ смисъла, който разбираме днесъ.

Можемъ искрено да се радваме, че въ последнитѣ години художествената фотография има голѣми постижения. Безспорно, че тукъ играятъ роля, наредъ съ нарастналия интересъ и любовта и поетическото виждане на отдѣлния фотографъ. Азъ имахъ вече случай да изтъкна, че фотографията възпроизвежда самата действителностъ въ нейната абсолютна правдивостъ. Тази правдивостъ, обаче, винаги е повлияна отъ виждането на автора-фотографъ. Той е който дири художествени и фотогенни ефекти. Той дава своето лично отношение било чрезъ изрѣзания отъ неговия погледъ кѣтъ на виждане, било чрезъ използване на свѣтлиннитѣ ефекти. Чрезъ личното, чрезъ собственото, което влага автора-фотографъ, фотографията отъ обикновенъ начинъ за възпроизвеждане на действителността, се превърна въ художествено възпроизвеждане, въ изкуство. Та нали фотографията въ наши дни ни поднася толкова великолепни художествени про-

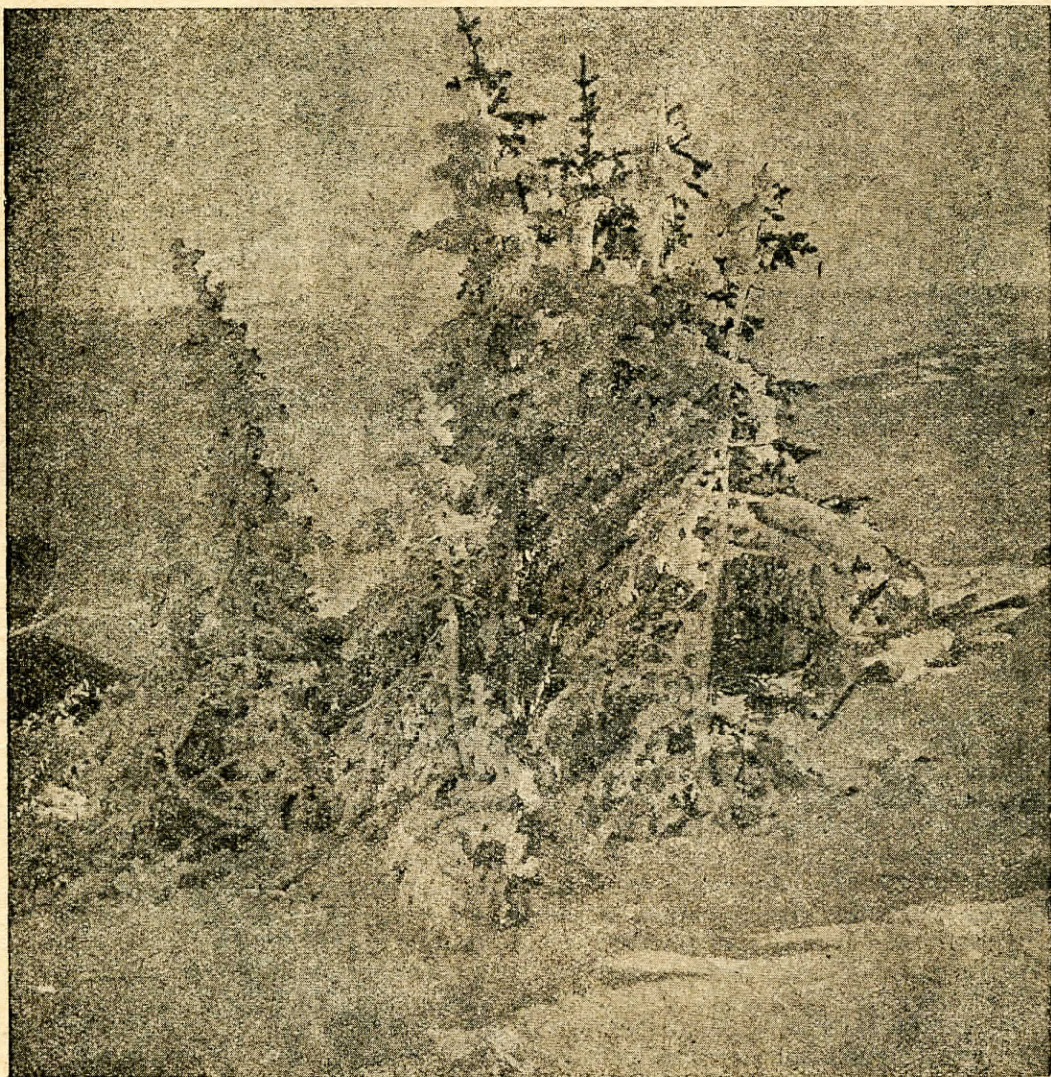
изведения, които ние съ захласъ съзерцаваме.

Изъ между първитѣ художници-фотографи, които иматъ зорко око, художественъ усѣтъ и здрава рутина е г. Захарий Жандовъ. При него можемъ спокойно да проследимъ развитието отъ фотографа-любителъ до фотографа-художникъ. Започналъ като любител-фотографъ при излетуванията изъ нашитѣ планини, които винаги сж предлагали на нашитѣ фотографии великолепни обекти за възпроизвеждане, чийто планински свѣтъ винаги е извиквалъ въ излетуващитѣ планинари цѣлостенъ възторгъ, г. Жандовъ ни дава своитѣ снимки отъ планината, които дълги години се възпроизвеждатъ и украсяватъ страницитѣ на нашето съюзно списание „Български туристъ“. Серията отъ снимки на даденъ обектъ, който той най-често придружава съ великолепни пѣтеописания, отличаващи се съ художественъ усѣтъ, здравъ хуморъ и правдивостъ на описванитѣ обекти, бѣха първитѣ указания за сигурното израстване на Жандова като рѣдкъ художникъ-фотографъ. Неговата работа въ планината съ кино-апаратъ, която води началото си отъ първия опитъ да възпроизведе великолепния планински масивъ Мальовица на филмъ, която работа той по-късно продължава съ рѣдко усърдие и любовъ, го издига до художникъ-фотографъ съ свой собственъ стилъ. Снимкитѣ, които предлага на нашето внимание въ тази втора изложба, сж само откъси отъ цѣлостната работа на неговитѣ културни филми. Казахъ втора, защото само преди година г. Жандовъ имѣ друга рѣдко-художествена фото-изложба, съ която се въведе въ нашата обществено и получи първитѣ насърчения да продължи започната работа.

Въ днешната си изложба г. Жандовъ ни дава богато разнообразие на сюжети предимно изъ новоосвободенитѣ земи — Бѣломорието и Македо-

ния. Естественъ е този интересъ къмъ доскоро намъ не добре познати мѣста, толкова повече, че нѣкои кѣтве отъ тѣхъ представляватъ рѣдки художествени обекти. Вижте неговитѣ снимки отъ Охридъ, отъ островитѣ Самотраки и Тасосъ, развалинитѣ на Филипи, изгледитѣ отъ Кавала, Деде-Агачъ, Макири и вие ще разберете този интересъ.

Жандовъ е вѣренъ и на планината, отъ която ни дава високо-художествени планински снимки на Комъ, Юрушкичалъ, Кончето, Дено, снимки отъ Витоша и др. У него не липсватъ и битови снимки — на селския домъ, рибари. Българската старинна архитектура е представена чрезъ великолепни снимки на украсени съ богати фрески

ЗИМЕНЪ МОТИВЪ

ЗАХАРИЙ ЖАНДОВЪ

сгради въ Банско. Изложените снимки сж само малък дял отъ богати фотоколекции.

Съ всички тези снимки Жандовъ се очертава като художник-фотографъ съ свое собствено виждане и съ рѣдък художественъ усѣтъ. За цѣлостното негово дѣло ние трѣба да му бждемъ искрено благодарни. Заедно съ автора ние се радваме на неговите постижения и на неговия напредѣкъ

които е направилъ отъ миналата година до сега.

Азъ сърдечно поздравлявамъ г. Захарий Жандовъ и заедно съ Васъ му пожелавамъ успѣхъ на днешната втора изложба и още по-голяма вѣра въ своите художествени възможности. Съ тези думи откривамъ изложбата и Ви подканямъ да я разгледате съ любовъ и внимание“.

СЪЮЗЕНЪ ЖИВОТЪ

На отправената телеграма до Негово Царско Височество Князь Кирилъ по случай рождения Му день, председателятъ на Българския туристически съюзъ е получилъ следния отговоръ:

„Вамъ и на организираниите български туристи благодаря сърдечно за любезните поздравления и пожелавамъ преуспѣване на родния туризъмъ“.

Князь Кирилъ.

*

Централното настоятелство и контролната комисиия на Българския туристически съюзъ въ съвмѣстно заседание, състояло се на 24. XII. 1943 г. на основание постановлението на Министерския съветъ № 3419 (Д. в. брой 190 отъ 1941 г.), което продължава да е въ сила, установиха състава на новото съюзно ръководство, при разпределение на длъжностите както следва:

Централно настоятелство: председател — Д-ръ Божко Ковачевски, подпредседатели — Димитъръ Кокошковъ и Георги Драгоевъ, секретаръ — Георги Клисаровъ, касиеръ — Ив. Хр. Ламбовъ, редакторъ — Иванъ Н. Ивановъ и членове — арх. Генчо Скордевъ, Тод. Тодоровъ, Ал. Лефтеровъ, Василъ Радевъ, Павелъ Кебърле, Дянко Чолаковъ, Дим. Талевъ, Константинъ Саваджиевъ и Стоянъ Слабаковъ.

Редакционенъ комитетъ: Георги Драгоевъ, Георги Клисаровъ и Петъръ Боевъ.

Съюзна контролна комисиия: председател — Петъръ Хаджиевъ и членове — Борисъ Воденичаровъ и Атанасъ Янковъ.

*

По починъ на ЦН се е състояла конференция съ представители на съюзните клонове въ столицата, на която сж били разгледани важни организационни въпроси.

Решено е било да се създаде при ЦН на БТС комитетъ за борба съ неорганизирания туризъмъ, въ който ще участвуватъ представители отъ всички софийски клонове на БТС.

*

ЦН е приело доклада на съюзния подпредседателъ, г. Г. Драгоевъ за дейността му презъ зимните месеци. Въ доклада се предвиждатъ редица почини, които ще могатъ да бждатъ проведени отъ ЦН, въпреки не много благоприятните условия за работа.

*

Българскиятъ алпийски клубъ откри своя новъ цикълъ отъ сказки на планинарски теми, които ще бждатъ изнесени презъ месеците декемврий и януа-

рий. Откриването стана съ сказка отъ директора на ЦМИ, г. Киро Т. Кировъ, който говори на тема: „Климатътъ на нашитѣ планински първенци“.

Преди сказката произнесе слово за Негово Величество Царъ Борисъ III председателътъ на БАК, г. В. Радевъ, следъ което събранието съ ставане на крака и едноминутно мълчание отдаде сърдечна почитъ къмъ паметта на незабравимия за планинаритѣ Покойникъ, Негово Величество Царъ-Обединителъ.

На 8 декемврий т. г. БАК изнесе втората своя сказка при отлично посещение. Говори на тема: „Духъ и планина“ Пловдивскиятъ митрополитъ г. г. д-ръ Кирилъ, който е единъ отъ ревностнитѣ членове на БАК.

Последователно бѣха изнесени на 13 декемврий т. г. отъ г. Карлъ Вилнеръ сказка на тема: „Планинарството като романтична форма на живота“ и на 22 декемврий т. г. отъ г. Димитъръ Григоровъ — „Грижи за тѣлото и духа“.

Следъ всѣка сказка се прожектираха художествени цвѣтни снимки отъ българскитѣ планини и новоосвободенитѣ наши земи.

*

Фондацията „Българско дѣло“ е изработила единъ великолепенъ филмовъ прегледъ, който дава пълна представа за постиженията на катерачитѣ отъ Българския алпийски клубъ. Филмътъ се прожектира вече отъ столичнитѣ кина и представлява изкачването на скалитѣ при гара Лакатникъ, кждето се извършва подготовката на всички български катерачи.

*

Делегация отъ ЦН, водена отъ съюзния подпредседателъ, г. Г. Драгоевъ, е посетила Главния ръководителъ на „Бранникъ“, г. проф. Г. Караивановъ, въ връзка съ създаването на бранническитѣ туристически отряди и ликвидирването имуществата на ЮТС, който премина въ редовитѣ на „Бранникъ“.

Постигнато е разбирателство по всички въпроси, като е установена и бждещата съвмѣстна дейность на клоноветѣ отъ БТС и бранническитѣ туристически отряди.

*

По решение на ЦН при БТС е учреденъ комитетъ въ съставъ: г. проф. Г. Караивановъ, г. Г. Драгоевъ и г. Т. Тодоровъ, на който е възложено да обсъди въпроса и намѣри необходимитѣ срѣдства за построяването на високопланински заслонъ на в. „Люботрънъ“ — Шаръ планина.

*

Освенъ помощта 200.000 лв. за подпомагане съюзното хижестройство, организацията „Бранникъ“ е отпуснала на БТС и сумата 50.000 лв. за поправка на скиорския пжтъ, който минава край м. „Дупката“ — Витоша. Цѣлиятъ пжтъ е основно поправенъ, като за целта е изразходвана отъ БТС сумата 105.000 лв., частъ отъ която сума е събрана отъ съюзнитѣ клонове въ столицата.

*

Една отъ ценнитѣ идейни прояви на организирания български туризъмъ е учредената при Българския туристически съюзъ Планинска спасителна служба, която навърши 10 годишна дейность въ полето на хуманното обществено служене.

По случай откриването на зимния спасителенъ сезонъ — 1944 година, на 28. XII. т. г. се състоя събрание на членоветѣ на службата, на което членътъ отъ ръководния съветъ на службата г-нъ Тодоръ Тодоровъ даде отчетъ за дейността презъ 1943 г. и начерта новитѣ задачи и идейни насоки на спасителното дѣло въ планината.

Председателътъ на БТС г-нъ д-ръ Божко Ковачевски приветствува сърдечно всички активни участници въ службата, като изрази голѣма благодарность и признателность къмъ всички, които сж оказали морална и мате-

риална подкрепа на дѣлото на ПСС, на чело съ Столичния кметъ г. инженеръ Ив. Ивановъ.

Съюзниятъ председателъ като подчерта важното обществено и хуманно значение на спасителното дѣло въ планината, отличи съ почетната значка на ПСС, като пръвъ почетенъ членъ на службата, г. Кръстю Димовъ за проявена самоотверженостъ и добре изпълненъ дългъ при спасяване въ планината презъ зимата на 1943 г.

Редовното дежурство на спасителнитѣ групи отъ ПСС започва отъ 1. I. 1944 г. — всѣки празниченъ день въ Витоша и Люлинъ.

*

ЦН е успѣло да издействува отъ Главното комисарство на снабдяването олио, захаръ и платъ за дрехи на пазацитѣ на нѣкои отъ съюзнитѣ хижи, които имъ сж вече раздадени.

Съ горнитѣ продукти и платъ ще бждатъ снабдени и членоветѣ на Планинската спасителна служба при БТС.

*

Тѣй като инвентарътъ на съюзнитѣ хижи „П. К. Панайодовъ“ подъ връхъ Белмекенъ и хижа „Елъ тепе“ — Пиринъ, е прибранъ отъ съюзнитѣ клонове въ с. Костенецъ и гр. Банско, необходимо е посетителитѣ на тѣзи хи-

жи да се обръщатъ къмъ управителнитѣ тѣла на съюзнитѣ клонове, за да имъ се дава необходимото преди изкачването на хижитѣ.

*

Клонътъ „Трапезица“ — В. Търново е взелъ инициативата за построяването на високопланински заслонъ при езерото „Папазъ гьолъ“ — Пиринъ.

ЦН на БТС е одобрило плана на заслона, строежътъ на който ще започне презъ пролѣтътъ на 1944 година.

*

Клонътъ „Трапезица“ — В. Търново е билъ подпомогнатъ материално отъ командитно д-во „Н. х. Славчевъ“ — В. Търново съ сумата 10.000 лв. въ паметъ на покойната Кина Н. х. Славчева, която е провъзгласена за благодетелна членка на клона и отъ фирмата Бр. Карачорови съ сумата 1.000 лв. Изказваме и нашата благодарностъ на щедритѣ дарители.

*

Клонътъ на БТС. „Черни връхъ“ — Красно село е уредилъ на 7 ноемврий т. г. кино-утро въ читалищния салонъ на квартала.

Прожектирани сж съ голѣмъ успѣхъ филмитѣ: „По дивитѣ бързеи“, „Зима въ Германия“ и подходящи прегледи отъ „Българско дѣло“.

СЪДЪРЖАНИЕ

НА СП. „БЪЛГАРСКИ ТУРИСТЪ“ — XXXV ГОДИШНИНА — 1943 ГОД.

Книжка 1-2 * януарий-февруарий		Пролѣтъ въ иглолистната гора —	
На Витоша — Каменъ Черневъ . . .	1	Александъръ Радославовъ . . .	38
Нова година — Асенъ Разцвѣтниковъ . . .	2	Какво ни тегли къмъ планината —	
Измѣрване на височинитѣ — Петъръ		Проф. д-ръ Ст. Консуловъ . . .	40
Пауновъ	7	Бѣлата планина — Цанко Цанковъ . . .	44
Свищовското блато — Ст. Станевъ . . .	10	Храмъ на Витоша — Свещ. Георги	
Високопланински езера — Георги Ст.		Стефановъ	48
Георгиевъ	12		
Планинарското чувство у Яворовъ —		Известия :	
Петъръ Боевъ	20	Какво ни предстои — Георги Дра-	
Гората — Иринъ-Пиринъ	21	гоевъ	9
Изучване на топографията като от-		Централно настоятелство на БТС . . .	10
дѣлъ на географията — Иванъ		Животътъ на клоноветѣ	11
Козловски	24	Туристическа администрация (про-	
		дължение) Иванъ Козловски . . .	12
Известия :			
35 години — Божидаръ Стоичковъ . . .	1	Книжка 5-6 * май-юний	
Централно настоятелство	2	Пролѣтъ по Рила — Каменъ Черневъ	49
Животътъ на клоноветѣ	3	Царството на Лилиитѣ — Георги Кара-	
IX Междунар. фотоизложба въ За-		панчевъ	54
гребъ — Георги Ст. Георгиевъ . . .	4	Зовътъ на планината — Офелия Ка-	
Две изложби на планинисти — И. П.	5	сабова	56
Изложбата на Ат. Миховъ — Т. Силя-		Природата на Хърватско — Златко	
новска-Димитрова	6	Пребегъ	57
„Велика и вѣчна България“ отъ Асенъ		Обичамъ те! — Владко Георгиевъ . . .	61
Босевъ — П. Д-въ	6	Къмъ Бѣла Черква — Христо Не-	
Туристическа администрация — Иванъ		дѣлковъ	62
Козловски	7	Разчленението на Пиринъ — Иванъ	
		Козловски	64
Книжка 3-4 * мартъ-априлъ			
Великденъ на Пиринъ — Захарий		Известия :	
Жандовъ	25	Отличени туристически дейци —	
Високопланинскитѣ езера (продъл-		„Бълг. туристъ“	17
жение) — Георги Ст. Георгиевъ . . .	32		

Животът на клоновете	18
Разчленението на Ст.-планина — Иванъ Козловски	19
Туристическа администрация (продължение) — Иванъ Козловски.	20
Изъ историята на пжтеводителя — Тотю Брънековъ	23

Книжка 7-8 * септемврий-октомврий

Великиятъ покойникъ — „Български туристъ“	65
Българскиятъ туризъмъ — Георги Драгоевъ	66
Въ снѣговетъ на Амбарица — Павелъ Делирадевъ	72
Планинска спасителна служба — Д-ръ Ем. Шаранковъ.	84
Новиятъ моделъ спасителна шейна — Константинъ Саваджиевъ	84
Изъ доклада на Планинската спаси-	

телна служба	87
„Бранникъ“ и българския туризъмъ — Г. Д.	89
Съюзенъ животъ	91

Книжка 9-10 * ноемврий - декемврий

Повеля на времето — „Български туристъ“	92
Добруджа — Петъръ Боевъ	93
Хижата — Петъръ Караивановъ	98
Фото-изложбата на Захарий Жандовъ	100
Съюзенъ животъ	102
Съдържание на XXXV годишнина на на сп. „Български туристъ“ — 1943 г.	106

Приложение

Планинарска етика — Иванъ Н. Ивановъ	
--	--

ОТКРИВА СЕ ПОДПИСКА

ЗА XXXVI ГОДИШНИНА НА

сп. „БЪЛГАРСКИ ТУРИСТЪ“ — 1944 год.

ОРГАНЪ НА БЪЛГАРСКИЯ ТУРИСТИЧЕСКИ СЪЮЗЪ

„БЪЛГАРСКИ ТУРИСТЪ“ е единичното българско списание за планинска идеология и практика, за художествено описание, илюстриране и научно разглеждане на планината.

сп. „БЪЛГАРСКИ ТУРИСТЪ“ ще продължава да излиза презъ тридесетъ и шестата си годишнина въ 10 книжки (5 двойни) при установената си програма.

ГОДИШЕНЪ АБОНАМЕНТЪ:

за членове на БТС — 80 лв.

за нечленове — 150 лв.

Умоляватъ се съюзнитѣ клонове въ най-скоро време да съобщятъ по колко книжки да имъ се изпращатъ отъ новата годишнина на съюзното списание

РЕДАКЦИЯ И АДМИНИСТРАЦИЯ НА СПИСАНИЕТО:

ул. „Позитано“ № 6 — София, телефонъ 2-75-89

